

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

Dato: 15. juni 2012

KMP/ J.nr. 2011-7858

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 30. maj 2012 følger hermed social- og integrationsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 298 (SOU Alm. del).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Hans Andersen (V).

Spørgsmål nr. 298:

"Er ministeren enig med Rasmus Prehn (S), der den 1. september 2011 udtaler, at man i forhold til L 140, § 1, stk. 3 risikerer at gå på kompromis med, hvad der er bedst for den enkelte borger, hvis økonomiske hensyn vægtes side om side med faglige hensyn?"

Svar:

Nu er jeg ikke orienteret om i hvilken sammenhæng, Rasmus Prehn har udtalt sig. Men når den 1. september 2011 nævnes, så må det alt andet lige være den tidligere regerings forslag, som Rasmus Prehn har udtalt sig om, og ikke om L 140, som først blev fremsat i marts 2012.

Når regeringen har fremsat lovforslaget handler det for det første om, at regeringen har valgt at overtage den tidligere regerings aftale med KL. Det handler om at være en troværdig samarbejdspartner. For det andet er der vigtige og afgørende forskelle i forhold til den tidligere regerings forslag. Regeringens lovforslag – som nu er vedtaget – indebærer således en tydelig understregning af den konkrete, individuelle vurdering som bærende princip og en ændring i refusionsordningen på børne- og ungeområdet.

Som det fremgår af bemærkningerne til loven, kan kommunen fortsat ikke undlade at iværksætte hjælp, som borgerne efter en konkret og individuel vurdering har behov for, med henvisning til økonomiske hensyn. En kommune vil heller ikke kunne tage økonomiske hensyn i form af at træffe en afgørelse om, at en borger ikke har ret til et tilbud pga. manglende budget. En

kommune kan således heller ikke træffe en afgørelse om, at en borger er berettiget til et tilbud – f.eks. om socialpædagogisk bistand - og så efterfølgende sætte borgeren på en venteliste med henvisning til, at kommunen ikke har penge til at ansætte en medarbejder, der kan yde borgeren den socialpædagogiske bistand.

Det gælder endvidere fortsat, at hvis to tilbud er lige egnede til at opfylde borgerens behov, så bør kommunen vælge det billigste. Det kan f.eks. være, hvis en borger skal have et midlertidigt botilbud efter servicelovens § 107, og der er flere botilbud, der ud fra en konkret og individuel vurdering af borgerens behov, er lige egnede til at opfylde borgerens behov. I sådanne situationer skal kommunen vælge det billigste botilbud.

Præciseringen vil styrke borgernes retssikkerhed, idet det på denne måde klargøres, hvad der er gældende ret. Klare regler for, hvad kommunerne kan og skal, kan være med til at sikre borgernes rettigheder, f.eks. fordi det bliver tydeligere for alle, hvilket grundlag de konkrete afgørelser træffes på. Derfor vil det fremover også udtrykkeligt fremgå af loven, at afgørelser skal træffes ud fra en konkret og individuel vurdering.

Jeg kan henvise til bemærkningerne til loven for yderligere uddybning af formål med og opfølgning på loven.

Karen Hækkerup

/ Dorte Bech Vizard